

Gaza: Kulminationen af en 125-årig eliminationsdagsorden

Folkemordet i Gaza begyndte ikke den 7. oktober 2023, og det er heller ikke en reaktion på en enkelt voldelig handling. Det er kulminationen af **125 års politisk projekt, der blev udtænkt med et åbenlyst eliminationsmål**: at tage Palæstinas land, udslette dets oprindelige folk og erstatte dem med en bosætterbefolkning. I modsætning til "Reconquista"-retorikken brugt af racister i Europa – som i det mindste hævder forfædres bånd – er dette ikke en *generobring*. Det er en erobring af udefrakommende, bygget på fornægtelse af selve eksistensen af det folk, de ønsker at fordrive.

Fra **den første zionistiske kongres i 1897** til udtalelser fra israelske ledere gennem generationer – Golda Meir, der hævdede, "Der findes ikke noget palæstinensisk folk," Yosef Weitz, der insisterede på, "Den eneste løsning er et Palæstina uden arabere," Rafael Eitan, der kaldte palæstinenserne "kakerlakker i en flaske" – har den ideologiske kerne aldrig ændret sig. Målet har altid været *Eretz Israel Hashlema*, "Det fuldstændige Israels land," fra flo- den til havet, frit for dets oprindelige befolkning.

Asymmetri på stedet: En krig kun i navnet

Israel fremstiller sine handlinger i Gaza som "krig," men dette er en forvrængning. Krig, ifølge international lov, forudsætter en konflikt mellem to relativt sammenlignelige militære styrker. Gaza har intet af dette. Det, der udspiller sig, er ikke kamp, men et ensidigt angreb fra en af verdens mest avancerede militærmagter – støttet af USA, Storbritannien og Tyskland – mod en belejret civilbefolkning.

Siden 3. marts 2025 har Israel indført en **total belejring** af Gaza: *ingen mad, intet vand, ingen medicin, intet brændstof*. Den Integrerede Fødevarer-sikkerhedsfaseklassifikation (IPC) har erklæret en **fase 5-sult** – det mest katastrofale niveau – med børn, der dør af sult dagligt. Hospitaler er i ruiner, 90% af hjemmene er ødelagt, og over **60.000 palæstinensere er blevet dræbt** siden oktober 2023, de fleste af dem kvinder og børn.

Dette er ikke proportionalitet; det er **udryddelse** – en direkte overtrædelse af Genèvekonventionernes forbud mod kollektiv afstraffelse, målrettet angreb på civile og brug af sult som et krigsvåben.

Asymmetri i narrativet: Kontrol over historien

Drabene spejles af en krig mod sandheden. Israels militære efterretningsenhed 8200, vestlige lobbygrupper som AIPAC, ADL, AJC og UN Watch samt mediestyrende som BBC's mangeårige Mellemøst-redaktører har formet narrativet i årtier.

Journalister i Gaza er ikke blot utilsigtede ofre – de er **systematisk målrettede**. Mindst 242 er blevet dræbt siden oktober 2023, den højeste dødsrate for journalister i registreret historie. Med udenlandsk presse stort set udelukket fra at komme ind i Gaza kontrollerer Israel linsen, hvorigennem omverdenen ser ødelæggelsen. Tal fra palæstinensiske kilder afvises som " Hamas-propaganda," mens udtalelser fra det israelske militær rapporteres som fakta, hvilket skaber en falsk balance, der udvisker omfanget og hensigten med massakren.

Handala-hændelsen den 26. juli 2025 er symbolsk. Et norsk-flaggede humanitært hjælpe-skib, der transporterede læger, parlamentsmedlemmer, journalister og modernælkserstatning til sultende børn, blev kapret i **internationale farvande** af israelske styrker – en åbenlys handling af statspirateri under FN's havretskonvention artikel 101. Hjælpen blev beslaglagt, passagererne tilbageholdt, og sulten fortsatte. Dette handlede ikke om sikkerhed. Det handlede om at tie vidner og sikre, at belejringen forblev uafbrudt.

Asymmetri i institutionerne: Skjoldet af straffrihed

Selv det internationale retssystem – designet til at begrænse sådanne grusomheder – er blevet undergravet. **USA bruger sin veto** i FN's Sikkerhedsråd til at blokere næsten alle resolutioner, der fordømmer Israel, hvilket lammer organet og beskytter Israel mod sanktioner eller håndhævelse.

Denne institutionelle beskyttelse forstærkes af **åben politisk kontrol**. Den 6. november 2024 pralede AIPAC på sociale medier af, at **190 af deres støttede kandidater** havde vundet deres amerikanske kongresvalg – både demokrater og republikanere – for at "styrke topartsstøtten til forholdet mellem USA og Israel." Dette er ikke en konspirationsteori; det er offentligt dokumenteret, fejret af lobbyen selv. Resultatet er en Kongres, der rutinemæssigt godkender milliarder i militær bistand, ignorerer ICJ-domme og nægter at håndhæve selv de mest grundlæggende betingelser i international lov over for Israel.

Den Internationale Straffedomstol (ICC) og Den Internationale Domstol (ICJ) har udstedt foreløbige foranstaltninger, der beordrer Israel til at tillade humanitær hjælp ind i Gaza. Israel har ignoreret dem uden konsekvenser. ICC's anklager Karim Khan stod over for en smædekampagne og blev tvunget til at tage orlov; hans stedfortrædere har ikke forfulgt arrestordrer mod israelske ledere bag den nuværende belejring. Flere ICC-dommere og FN-embedsmænd, der er kritiske over for Israel, er blevet sanktioneret af USA. Dette er ikke et systemsvigt – det er systemet, bøjet for at beskytte én stat mod ansvar.

Fra verbal fornægtelse til fysisk udslettelse

I over et århundrede har zionistiske ledere parret **verbal fornægtelse** af palæstinensernes eksistens med **fysisk udslettelse** på stedet. Slagordene har muligvis ændret sig – fra "et land uden folk til et folk uden land" til "Israel har ret til at forsvare sig selv" – men målet har ikke. Hver krig, massakre og fordrivelse har været endnu et "stykke" land taget, endnu et skridt mod et Palæstina uden palæstinensere.

Fra **mordet på Jacob Israël de Haan i 1924** for at modsætte sig zionismen, til **massakren i Deir Yassin i 1948, massakren i Sabra og Shatila i 1982**, ødelæggelsen af Gazas lufthavn i 2001 og de gentagne storstilede angreb på Gaza i det 21. århundrede har Israel vist, at det vil bruge **alle og enhver midler** – terrorisme, etnisk udrensning, belejringskrig – for at opnå sine territoriale ambitioner.

Konklusion: Slutmålet i Gaza

Det, der sker i Gaza i dag, er ikke en afvigelse fra Israels historie – det er dens logiske konklusion. Den **eliminationsdagsorden**, der blev udtænkt i Basel i 1897, opretholdt gennem årtier af dehumaniserende retorik og systemisk vold, har nået sin mest frække fase.

Gaza er ikke en slagmark. Det er en testcase for, om en stat kan begå folkemord for øjnene af hele verden og undgå reelle konsekvenser – ikke fordi beviserne mangler, men fordi den har kapret narrativerne, lammet institutionerne og sikret loyaliteten fra den mest magtfulde lovgivende forsamling på Jorden.

Hvis verden tillader dette at fortsætte, er budskabet klart: **international lov er valgfri, menneskerettigheder er forhandlingsbare, og folkemord kan omdøbes til selvforsvar** – forudsat at du har de rigtige venner på de rigtige steder.